

SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová
Vzpomeň
si na mě!

MICHELLE SMARTOVÁ

VZPOMEŇ SI NA MĚ!

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

s dětmi je kříž! To určitě ví mnohá z Vás. Ovšem to, co spojuje všech šest příběhů, jež Vám v tomto měsíci přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je něco jiného: kříž, který mužou mít děti s rodiči!

Opravdu snad není jediný příběh z těch, které si budete moci tento měsíc přečíst – ať už se odehrávají na řeckém ostrově, v horách španělské Sierry Nevady, v tajemném pouštním království, na Sicílii či v zasněžené pohádce kanadské krajiny –, kdy by aspoň jeden z hrdinů za sebou neměl nějaké to trauma z dětství, které mu brání v plném a spokojeném životě.

Rodiče si člověk nevybírá, ovšem naštěstí, když už to nevyjde s těmi jeho vlastními, má šanci naučit se být jednou dobrým rodičem svým dětem. A to je další spojovací článek mezi všemi povídkami.

No a o tom třetím snad ani není třeba mluvit... Tak jako každý měsíc je to pochopitelně... láska!

*S láskou
Váš Harlequin*

Michelle Smartová

VZPOMEŇ SI NA MĚ!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Her Sicilian Baby Revelation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6525-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6531-7 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6537-9 (PDF)

PROLOG

Orla O'Reillyová se důkladně vysmrkala a ze všech sil se pokusila zadržet slzy, které se jí řinuly po tvářích. Nechtěla, aby ji takhle někdo viděl.

Před deseti dny přiletěla do Sicílie za svým otcem, kterého ještě nikdy v životě neviděla. Za svým biologickým otcem, o němž její matka vždy našťavaně mluvila jako o Orlině *dárci spermatu*. Až teď však Orla pochopila, že matčin názor na tohoto muže by se dal ještě považovat za velmi korektní.

Její otec, který se dnešního rána vrátil ze služební cesty, se s ní totiž odmítl setkat. Ani v nejmenším neměl zájem poznat svou již dvaadvacetiletou dceru. Naprosto ji ignoroval.

Orla sice nečekala žádné srdceryvné rodinné shledání, ale přeci jen – tak jednoznačné odmítnutí...?

Bolelo to. Moc. Jediné, co teď chtěla, bylo stulit se do pevného Toninova objetí. A naslouchat jeho šepotu, jeho ujišťování, že všechno bude zase v pořádku.

Alespoň něco pěkného se totiž stalo díky její cestě na Sicílii. V místním hotelu potkala muže svých snů.

Před deseti dny se ubytovala v levnějším hotelu pro turisty, ale jakmile vešla do svého pokoje, hned na místě se zase otočila a šla zpátky na recepci. Orla neměla ve zvyku si stěžovat, ale špína v pokoji by rozčílila snad i svatého. Prostěradla byla pomačkaná,

koberec pod jejíma nohama plný drobků. A koupelna... o té už raději ani nemluvě.

Čekala na recepci přesně šest minut, když tu ze dveří označených Privado, vyšel vysoký, impozantní muž, a Orla se tak náhle ocitla tváří v tvář tomu nejpřitažlivějšímu muži, jakého kdy v životě spatřila. Jmenoval se Tonino. A poprvé v životě také zažila pocit, jako by ji zasáhl blesk.

Když se mnohem později toho dne vrátila do hotelu, aniž by se jí podařilo zastihnout otce, jenž byl na pracovní cestě v zahraničí, zjistila, že její pokoj zatím krásně uklidili a zčásti i nově zařídili. V pokoji byl dokonce i zbrusu nový koberec. A když na její dveře zaklepal ten nádherný hotelový manažer a zeptal se jí, zda by přijala jeho pozvání na zítřejší ranní kávu, cítila se navzdory všem předchozím zážitkům úplně báječně.

Následující týden byl tím nejkrásnějším za celý její život. Nádherné hodiny, strávené s Toninem, ji naplnily pocitem optimismu. Dokonce si už byla jistá, že její první shledání s otcem bude jako vystřižené z hollywoodských filmů. Plné radostných objetí a nadšených slov.

Její otec ale potřeboval pouhých osm minut na to, aby jí zlomil srdce. Přesně tak dlouho totiž Orlu nechala jeho hospodyně čekat před vchodem domu, než se vrátila se zprávou, že se s ní její otec *bohužel* nechce vidět.

Ne, už na to prostě nesmí myslet. Raději se pokusí soustředit na Tonina.

Myšlenka na něj ji přiměje k tomu, aby zadržela slzy, které se jí neustále draly do očí. Ano, bude teď myslet jen a jen na muže, který ji naučil žít. Který jí ukradl srdce.

Přála si, aby mu byla bývala řekla pravdu o svém

otci. Aby měla tu odvalu mu na rovinu říci opravdový důvod, proč přijela na Sicílii. Ale bylo to tak ponižující, přiznat, že je nemanželským dítětem toho největšího playboye na Sicílii. A že je navíc následkem nevěry.

Po celý svůj život se vyhýbala nějakým bližším přátelstvím a vztahům. Věřila vlastně jen své sestře Aislin¹ a prarodičům. Babička i dědeček ale již zemřeli, takže měla na celém širém světě jen sestru.

A pak potkala Tonina.

Byl pro ni tak důležitý. Dnes už se mu se vším musí svěřit. Řekne mu vše o otci. A byla si jistá, že to pochopí. A utěší ji. Bude jí oporou, po jaké vždy toužila.

Než od ní Tonino ráno odešel, dlouze ji políbil, pohladil po tváři a řekl jí s vážným výrazem, že si s ní chce večer o něčem promluvit.

A Orla poprvé ve svém životě cítila, že budoucnost by pro ni mohla znamenat něco víc než jen kariéru. Mohla by v ní být i... láska. A již jen samotné pomýšlení na dny i noci plné lásky ji naplňovalo tak krásnými pocity, že je nemohlo přehlušit ani otcovo odmítnutí.

Taxikář ji mezitím dovezl k hotelu a zastavil za nablýskanou limuzínou, která v této chudší čtvrti působila jako pěst na oko. Orla unaveně vystoupila. Jediné, po čem toužila, bylo jít do pokoje, napustit si vanu a čekat, až se Tonino vrátí ze služební cesty. Dnes to bylo poprvé, co jeden bez druhého strávili více než jen pár hodin. Ach, jaké jen měla štěstí, že našla muže svých snů zrovna v době, kdy měl dovolenou, a mohli tak spolu trávit tolik času!

¹ Aislin je hlavní hrdinkou příběhu nazvaného *Svatba po sicilsku*, který vyšel v červenci minulého roku. Poznámka redaktora.

Náhle jí cestu zastoupila překrásná štíhlá blondýnka s kočičíma očima.

„*Permesso.*“

Orla se ji pokusila obejít, ale žena se nedala odbýt a znovu se jí postavila do cesty.

„Potřebujete něco?“ zeptala se jí Orla. Z drahého oblečení, dokonalého účesu a mejkapu si domyslela, že to bude zřejmě majitelka té limuzíny.

Žena pozvedla umně vytrhané obočí. „Ach, vy Angličanka?“

„Irka.“

„Vy mi dát dvě minuty čas?“

„Promiňte, bohužel mám naspěch...“ Rozzlobená Orla se chystala ženu odstrčit, když zazněla ta osudná slova.

„Jít o Tonino Valente.“

Orlu zamrazilo až do morku kostí. Zlou předtuchou se jí sevřel žaludek. „O co jde?“

Žena zvedla levou ruku a ukázala zásnubní prsten s obrovským diamantem. „Jsem Sophia. Toninova snoubenka.“

O dvacet minut později byly obě ženy ještě pořád v Orlině hotelovém pokoji. Sophia seděla velmi elegantně v malém křesílku, zatímco Orla seděla na měkkém koberci s pocitem, jako by ji nějaký zápasník párkrát trefil pěstí přímo do hlavy. Na koberci kolem ní ležely desítky fotek. A byly tam i novinové výstřížky a lesklé časopisy. Orla sice neuměla italsky, ale to nevadilo, i tak všechny fotografie výmluvně dokumentovaly nedávnou oslavu zásnub Tonina a Sophie.

„Já líto vám to říct,“ řekla Sophia tónem, který naznačoval, že si naopak užívá každou minutu této situace. „Tonino udělal z vás hlupáka. Lhal vám. Jsi zábava, pro něj. *Si?*“

„Měl mě jen pro pobavení?“ zašeptala Orla. „To tím myslíte?“

„Sì. Proto já tady. Varovat tě. Tonino miluje mě a my se brát.“

Orla ani nevnímala, že jí po tvářích kanou slzy.

Tak o tom si zřejmě chtěl Tonino večer promluvit.

A ona si naivně myslela, že to je o jejich společné budoucnosti.

Třesoucí se rukou zvedla časopis, ve kterém byl dvacetistránkový článek o zasnubách.

Ale jak mohl vůbec obyčejný hotelový manažer získat tak bohatou a zhýčkanou ženu, jakou je Sophia? A proč by se o obyčejného manažera tolik zajímala média?

S pocitem nevolnosti zvedla mobil a zadala do vyhledávače jméno Tonino Valente.

Uběhlo snad již deset minut, ale Orla dál hledala a četla.

Točila se jí z toho všeho hlava. Byla doslova v šoku.

Tonino jí lhal snad ve všem.

Nechal ji v domnění, že je manažerem tohoto hotelu, ale přitom byl jeho majitelem. Tento hotel byl navíc jen zanedbatelnou částí jeho obrovského hotelového impéria.

Tonino Valente byl totiž výhradním vlastníkem Valente Holdings, řetězce těch nejdražších hotelů, jež zajišťovaly péči o nejbohatší klientelu po celé Evropě.

I sám Tonino, který s nadšením investoval do začínajících firem, byl bohatý jako sám Krésus.

Muž, jemuž otevřela svoje srdce, a se kterým plánovala společnou budoucnost, byl jen obyčejným nevěrníkem a lhářem. A to tím nejhorším typem lháře. Bohatým a mocným. Jeho otec byl jedním z nejvýznamnějších sicilských soudců a politiků. A jeho

matka známou právničkou, specialistkou na trestní právo.

Hledání na internetu odhalilo Orle i to, kdo byla ta dokonale upravená a překrásná žena v luxusním oblečení, jež seděla u ní v pokoji. Jmenovala se Sophia Messina. A rodina Messinových byla stejně bohatá a vlivná jako rodina Valentových.

„Promiňte,“ zašeptala, když se na ni Sophia upřeně a chladně zadívala. „Nic jsem o tom nevěděla.“

„Teď víš... ty odejít?“ V otázce byl zcela jasně skrytý výhružný tón.

Orla ale nepotřebovala výhružky.

„Ano.“ Zhluboka se nadechla, aby potlačila začínající nevolnost. „Ano. Nemějte obavy. Já odejít.“

PRVNÍ KAPITOLA

O čtyři roky později

„Vydržela bys, prosím, stát alespoň na chvilinku v klidu?“ vytýkala Orla sestře. Jak jí má asi tak zapnout šaty, když Aislin chvíli nepostojí.

„*Snažím se,*“ zaprotestovala Aislin.

„To nestačí. Snaž se víc. Takhle složité zapínání jsem snad ještě neviděla. Nadechni se.“

Aislin se teatrálně nadechla.

S velkým úsilím Orla zapnula druhý háček. Výborně. Už zbývá asi jen patnáct těch zatracených miniaturních háčků. „Určitě si nechceš vzít podprsenku?“

„Vždyť to jsou šaty bez ramínek.“

„Tak si vezmi podprsenku bez ramínek. Co když se ti šaty sesunou z dekoltu a sicilská smetánka bude mít příležitost obdivovat tvoje poprsí?“ Jestli Orla něco sestře záviděla, tak to byla její pevná a bujná ňadra.

„Nesesunou, jsou šité na míru a sedí jako ulité.“

Po chvilce se Orle povedlo zapnout třetí háček. „Nechápu, proč ti ty šaty nemůže zapnout módní návrhářka.“

„Pobíhá tady někde kolem, kdybychom ji potřebovaly. Ale chtěla jsem být s tebou ještě chvíli sama, jen tak ve dvou.“

„Ona je ale na ty pitomé háčky zvyklá. Já na to mám moc neohrabané prsty a dlouhé nehty.“ Orla zapnula čtvrtý háček a námahou i napětím hlasitě vydechla.

„Klídek, Orlo. Chováš se, jako by ses vdávala ty sama.“

„A ty nejsi ani trochu nervózní?“

„Ne.“ Ve stojacím zrcadle Orla viděla sestřin oslnivý a šťastný úsměv. Vždyť si brala muže svých snů. A před měsícem navíc zjistila, že čeká dítě.

A to, že si brala Orlina bratra z otcovy strany – Aislin a Orla měly společnou jen matku – bylo v jejich očích dalším velkým důvodem ke štěstí.

Škoda jen, že mají svatbu tady na Sicílii, místo doma v Irsku. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu se zde Orla necítila moc dobře. Ale možná to bylo jen rozrušením ze sestřiny svatby.

Jediné, čím si byla jistá, bylo, že jí srdce poslední týden před svatbou bušilo nějak čím dál rychleji. A to obzvláště tady, na Sicílii. A zároveň cítila, že se něco stane.

Od Orliny neúspěšné snahy poznat svého otce již uběhly celé čtyři roky. Šest měsíců po návratu do Irsku se jí stala vážná autonehoda, po níž měla vážné problémy s pamětí. Čas již zaplnil většinu prázdných bílých míst v jejích vzpomínkách, ale dobu mezi její cestou na Sicílii a autonehodou si pořád ještě nemohla vybavit.

To, že se jí touha poznat svého otce nesplnila, například věděla jen díky tomu, že jí to řekla Aislin. A naději, že ho ještě kdy potká, již bohužel ztratila navždy. Před rokem se totiž dozvěděla, že zemřel. Prolila kvůli tomu mnoho slz. Ale měla pocit, že se jí slzy hrnou do očí ještě i z nějakého jiného důvodu, než jen kvůli tomu, že se s otcem již nikdy nesetká.

Utěšovala se, že otcovou smrtí získala bratra, Dan-teho. Vlastně to byl jen polorodý bratr, po otcí. Stejně jako Aislin byla jen její polorodou sestrou, a to pro změnu po matce. Ale to nebylo pro sourozeneckou lásku vůbec důležité.

Aislin byla o pouhé tři roky mladší, a jedna za druhou by bojovaly do posledního dechu.

Dante, kterého Aislin původně vyhledala kvůli Orle, a do kterého se nakonec sama zamilovala, byl v jejich životě pouhé čtyři měsíce, ale připadalo jim, jako by byl jeho součástí odjakživa. Náhle zazvonil Aislinin telefon. „Orlo, podej mi ho prosím.“

„Dobrá, ale ne že se pohneš, i kdyby jen o píd. Jestli se ty zatracené háčky rozepnou, tak já už je znovu nezapínám. I tak mi jich ještě zbývá celý tucet.“

Orla přešla k toaletnímu stolku, vzala telefon, podala ho Aislin, a dál se věnovala zapínání šatů.

„Je to zpráva od naší drahé matičky,“ řekla Aislin nepřirozeně vysokým hlasem.

Orlu zamrazilo v zádech, zatímco její ruce dál neohrabaně zápolily s dalším miniaturním háčkem. „Co ti chce?“

„Přeje mi hodně štěstí.“ Pohrdavě si odfrkla. „To je od ní tak milé a obětavé.“

„Ale no tak, Aislin, nebuď taková. Víš, že to pro ni není jednoduché, sbalit dvoje troje šaty a nasednout do připraveného soukromého letadla, které jí chtěl poslat budoucí zeť, aby se mohla přeci jen zúčastnit tvjí svatby.“

„To je pravda. Neměla bych jí to zazlívat. Koneckonců, viděla nás celkem nedávno, před pouhými sedmi lety.“

„Ano. Ale možná se i tak dočkáme její návštěvy brzy. Třeba již za několik málo let. Už i kvůli tomu, aby mohla poprvé vidět svého vnuka.“ Finn, Orlin

milovaný tříletý synek, který právě odpočíval ve vedlejší pokoji hotelového apartmá pod ostřížím zrakem chůvy, jež byla zároveň zdravotní sestřičkou, svoji babičku ještě nikdy neviděl.

Aislinin pohled se v zrcadle střetl s Orliným a obě najednou vybuchly smíchem.

Už dávno jim došlo, že nejlepším způsobem, jak potlačit zlost a vztek na matčino chování, je smát se a vtipkovat.

„Měla bys být vděčná, že si na tvoji svatbu vůbec vzpomněla,“ poznamenala Orla suše.

„Ano. Máš jako vždy pravdu. Překypuji vděčností.“

Orla se zahihňala, ale pak se svojí sestře svěřila: „Víš, dost se děším setkání s Danteho matkou.“ Těhotenství Orliny matky před sedmadvaceti lety značně přispělo k rozvodu Danteho rodičů.

„Přestaň už s tím, vždyť jsem ti říkala, že ti to vůbec nedává za vinu. Opravdu. Náhodou je celkem milá. A vtipná. Když jí Dante řekl, že se brzy stane babičkou, tak první, co řekla, bylo, že se jí v žádném případě nebude říkat *nonna*, babička.“

„A jak jí tedy budete říkat?“ Orle se podařilo zapnout další dva zpropadené háčky.

Aislin se zasmála. „Přeci *nonna*!“

„A už dorazila?“ Myslela tím, zda už Danteho matka přijela do luxusního hotelu na skalisku nad Tyrhénským mořem, jenž si Dante kompletně celý pronajal na svatební víkend.

„Přijede i s Giuseppem rovnou do katedrály.“ Giuseppe byl Danteho nejnovější nevlastní otec, Immacolatin šestý manžel. „A teď už si vážně přestaň dělat starosti.“

Než jí Orla mohla něco z legrace odseknout, někdo zaklepal na dveře. O chvíli později vešel do pokoje zaměstnanec hotelu s obrovskou kyticí ve váze.

„Pozornost majitele hotelu,“ řekl pečlivou angličtinou.

„Ty jsou krásné,“ Aislin nadšeně zatleskala. „Postavte je prosím na okenní parapet a vyřídte panu Valentemu, že moc děkuji.“

Valentemu?

Orla nedokázala vysvětlit, proč jí najednou přeběhl mráz po zádech. Mimoděk se podívala na dveře, za kterými spal její syn.

Když znovu osaměly, zadívala se jí Aislin skrz zrcadlo do očí. „Ty snad toho majitele hotelu znáš?“

Orle opět přeběhla po zátylku mrazivá vlna.

„A měla bych snad?“ zeptala se rádoby bezstarostně, zatímco marně přemýšlela, co se to s ní děje.

Možná je to jen únavou. Přiletěla na Sicílii teprve včera večer a jak ona, tak i Finn byli dlouhým cestováním dost vyčerpaní. Proto se již ani nezúčastnila společné večeře a najedla se spolu se svým synem přímo v hotelovém pokoji.

A pozdě večer, když Aislin přišla z večeře, už oba spali. Aislin si k ní lehla do postele, tak, jako to dělávala v dětství. Pro Orlu bylo dnešní probuzení vedle sestry dost rozporuplnou chvílí. Šťastnou i smutnou zároveň. Bylo to asi naposledy, co s ní její malá sestřička spala v jedné posteli.

Aislin na její poznámku o majiteli hotelu jen pokrčila rameny, ale v jejím pohledu byla patrná nedůvěra. Určitě jí neušlo, jak nesvá se teď Orla cítí. „Tonino je jeden z Danteho svatebních mládenců. Jsou to starí přátelé. Už i jejich otcové se spolu přátelili.“

Orliny prsty se instinktivně sevřely. Pokoj se jí začínal točit před očima...

„Au!“

Aislinin výkřik ji rychle přivedl zpět do reality a Orla si najednou uvědomila, že zatíná nehty do